

OD REDAKCJI

Okres Adwentu i Bożego Narodzenia

Nowy rok liturgiczny, który rozpoczynamy, to jakby skok śruby na osi czasu - wprowadza nas w bezczas wieczności. Jest to także etap przybliżający nas głębiej do przełomu Jubileuszu Wcielenia Roku 2000.

"Rok 1998, drugi rok fazy przygotowawczej, będzie w szczególny sposób poświęcony Duchowi Świętemu i Jego uświęcającej obecności wewnątrz Wspólnoty uczniów Chrystusa. >Wielki Jubileusz zakończenia drugiego tysiąclecia (...) ma profil pneumatologiczny, albowiem tajemnica Wcielenia dokonała się za sprawą Ducha Świętego. Sprawił ją Duch Święty, który - jako współistotny Ojcu i Synowi - jest w absolutnej tajemnicy Trójjedynego Boga: Osobą-Miłością, Darem nie stworzonym, a zarazem bezpośrednim źródłem wszelkiego obdarowania, jakie pochodzi od Boga w porządku stworzenia; jest też bezpośrednią zasadą i jakby podmiotem samoudzielania się Boga w porządku łaski. Tajemnica Wcielenia stanowi zenit owego obdarowania, stanowi zenit samoudzielania się Boga w porządku łaski<" (Jan Paweł II, Tertio Millennio adveniente, 44).

"Religia Wcielenia jest religią Odkupienia świata poprzez Ofiarę Chrystusa. W tej Ofierze zawiera się zwycięstwo nad złem, nad grzechem i nad samą śmiercią. Chrystus przyjmując śmierć na krzyżu, równocześnie objawia i daje życie, albowiem zmartwychwstaje. (...)

Religia, która ma początek w tajemnicy odkupieńczego Wcielenia, jest religią Trwania we wnętrzu Boga, uczestniczenia w Jego własnym życiu przez uczestnictwo w synostwie Jezusa Chrystusa. (...)

Na tym właśnie polega owa religia >trwania w wewnętrznym życiu Boga, któremu początek daje Wcielenie Syna Bożego. Duch Święty, który przenika głębokości Boże (por. Kor 2,10), wprowadza nas, ludzi, w te głębokości za sprawą Ofiary Chrystusa" (Jan Paweł II, Tertio Millennio..., 7.8).

Przez cud Wcielenia Syn Boży został namaszczonej na Arcykapłana ludzkości. Ten rys, rys kapłański, jest podtekstem całego dzieła Odkupienia i uświęcenia, a także misterium Bożego Narodzenia i Adwentu - który jest przygotowaniem Paschy.

Adwent pochodzi od słowa łacińskiego adventus, czyli przyjsie. Pierwotne znaczenie adwentu liturgicznego wskazuje na pełne chwały przyjsie Chrystusa przy końcu czasów, "cel chrześcijańskiej nadziei" (adwent eschatologiczny, adwent przyszłości). Adwent oznacza także historyczne oczekiwanie na przyjsie, zstąpienie z nieba zapowiedzianego Mesjasza (adwent historyczny, adwent przeszłości). Pomiędzy tymi dwoma przyjsiami Chrystusa, palestyńskim i apokaliptycznym, Kościół sprawujący Eucharystię nawołuje do nawrócenia, powstania ze snu, do oczekiwania Tego, który przychodzi nieustannie w hodie sprawowanej liturgii - chrztu, bierzmowania a zwłaszcza Eucharystii (adwent sakramentalny, adwent mistyczny).

Po przekroczeniu drzwi Kościoła zostaje nakreślona w chrzcielnym dialogu treść mistycznego adwentu: to wiara, dzięki uczestnictwu w sakramentach, daje człowiekowi życie wieczne. Bóg Ojciec Wszechmogący przez Syna Odkupiciela w Duchu Świętym przez posługę Kościoła wtajemnicza - czyli nie tylko poucza, ale: wprowadza w obszar swojej miłości, która jest wszechmocą. Daje wieczność jako Obecność, dzięki której możliwe jest spotkanie osobowe mające swoją pełnię w Boskim teraz i Boskim dzisiaj - w którym poznaje się tak, jak się jest poznany (1 Kor 13,12).

Aby osoba oddała się osobie, trzeba, aby została przyjęta. Stąd misterium Wcielenia: Słowo Ciałem! I odtąd caro salutis est cardo (Tertulian) - wieczność wkorzenia się w historię. Bóg, który jest obecny wszędzie przez promieniowanie swojej natury, odtąd staje się obecny i dostępny przez swoją Osobę. Oto sprawa godna długich poszukiwań - mówili Ojcowie Kościoła: w jaki sposób przychodzi Ten, który jest zawsze obecny? Ojciec działający przez Syna w Duchu Świętym, dając Syna dla Paschy i Zesłania Ducha, płacąc cenę Krwi Wcielonego Syna, wprowadza uświęconych przez Chrystusa w Duchu Świętym do osobowego spotkania w Ich Communio.

Oto mistyczny sens Adwentu! Obecność wszechobecnego - Jego obecność energetyczna, jak mówią na Wschodzie - dzięki działaniu Słowa Wcielonego i Ducha Uświęciciela staje się Obecnością osobową. Możliwość spotkania z Bogiem opiewana w Pieśni nad pieśniami staje się rzeczywistością! Oto dzięki przewyższającemu wszelką mądrość zamysłowi Miłości, Tego, który jest miłością, liturgia jest miejscem najpełniejszej realizacji nostalgii trawiącej człowieka - za pełnią, jaka jest w spotkaniu Syna z Ojcem. Eucharystia jest źródłem i szczytem mistycznych zrękwini ludzi wierzących w Ojca, Syna i Ducha. To, co się rozpoczyna przez chrzest i dopełnia w darze bierzmowania, znajduje swoje apogeum w nieustannym dzisiaj Eucharystii sprawowanej w ziemskich obrzędach doczesnych Wieczerników i w tej samej liturgii tworzącej pełnię Nowego Jeruzalem! To właśnie w hodie Obecności Trójjedynego Boga (das Jetzt Seines Hierseins - Hans Urs von Balthasar) "odnawiamy pamięć Jego męki, duszę napełniamy łaską i otrzymujemy zadatek przyszłej chwały" (św. Tomasz z Akwinu).

Stając się wspomnieniem wydarzeń historycznych, liturgia wspomina i uobecnia osobowego Boga. Bóg poprzez karty Biblii objawia się w krzaku gorejącym i w spotkaniach Syna Człowieczego, aby zapewnić o prawdzie spotkania twarzą w twarz - liturgia będąc anamnezą nie odwodzi człowieka żyjącego dzisiaj ku przeszłości. Zwycięskie interwencje Boga dokonane kiedyś są gwarancją działań dokonywanych dzisiaj i w przyszłości. Exodus, Pascha i Pięćdziesiątnica są trwającymi nieustannie gestami Obecności Boga przywołującego nas do Siebie. Wszechmogący Bóg Stworzyciel przez pokorę posłusznego aż do śmierci Odkupiciela i współdziałanie Uświęciciela wtajemniczającego nas w Ich wspólnotę Miłości daje "poznać miłość, przewyższającą wszelką wiedzę, abyśmy zostali napełnieni całą Pełnią Bożą" (Ef 3,19).

O takim Adwencie myślał i tak Adwent przeżywał biskup Augustyn, kiedy pisał: "sam Bóg po tym życiu będzie naszym miejscem" (Enar. in Ps. 30, 8).

Materiały z Sympozjum na temat Inicjacja i reinicjacja przypominają, czym powinien być przekaz wiary, która daje życie wieczne. Zarówno katechiści, przygotowujący ludzi dorosłych przez sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego do spotkania z Obecnością Boga, jak i kapłani, rodzice, katecheci i wychowawcy odpowiedzialni za przekaz wiary dzieciom dostępującym przywileju chrztu w wieku niemowlęcym - jeszcze bardziej wchodząc na trop mystagogii w Kościele, zamyślają się nad powagą zleconego im zadania.